

MARIÁN VAJDA oslaví významné životné jubileum (60) len v kruhu najbližšej rodiny

Iba vďaka dcére sa stal trénerom Djokoviča

ČO JE S VAMI?

Za všetkým hľadaj ženu. To je voľný preklad francúzskeho výrazu „cherchez la femme“, ktorý pochádza z literatúry (od Alexandra Dumasa staršieho). Parafrazovať túto myšlienku i slová by mohol aj dnešný jubilant, čerstvý šesťdesiatnik, svetoznámy tenisový tréner Marián Vajda. Podotkol by, že za všetkým hľadaj dcéru. Mimochodom, ich takýto podstatný minipribeh sa viaže k Francúzsku, jeho hlavnému mestu...

● Máte šesťdesiatku. Je to pre vás čas bilancovať, alebo sa tým ešte nechcete zaoberať?

„Druhá polovica tejto otázky je správna. Nechcem ešte bilancovať. Hoci mám v sebe myšlienky, že by som sa už predsa len mal pustiť do rekapitulácie toho, čo som v živote dosiahol. A nebolo toho málo. Ani si veľmi neuvedomujem svoj vek, mám v sebe dosť energie ísť ďalej. Preto tú rekapituláciu odsúvam ešte do budúcnosti.“

● Dobré, takže nebilancujte, ale spomínať azda pri tomto životnom jubileu predsa len môžete. Na čo najradšej z vašej aktívnej hráčskej kariéry?

„Poriadne sa začala, keď som mal osemnásť rokov. Najmä preto, že už o rok skôr som vyhral známou „pardubickú juniorku“. Takýto úspech prinášal v mentálnom svete každého mladého tenistu, že by sa v tomto športe mohol výraznejšie uplatniť. Bohatá časť mojej kariéry sa viaže k druhej polovici osemdesiatych rokov. Pomerne mladý, dvadsaťročný, som sa uchytil v tenisovom svete. Dostal som sa do najlepšej svetovej stovky, v nej som sa pohyboval zhruba sedem rokov. Dôkazmi, že patríam do špičky, boli v tom období predovšetkým turnajové víťazstvá v Prahe a Ženeve.“

● Vo svetovom rebríčku ATP ste sa dostali najvyššie na 34. miesto, čo by terajší slovenskí hráči brali všetkými desiatimi. Hodnotíte to umiestnenie s odstupom rokov ako dostatočné, alebo ste mali podstatne vyššie ambície?

„Chcel som jednoznačne viac. Ak je človek v najlepšej stovke či už aj päťdesiatke, celkom prirodzene túži ísť povedzme do „top ten“. Žiaľ, to mi nevyšlo. Ani to, aby som sa medzi najlepšími pohyboval dlho. Solídny bol ešte rok 1992, keď som na Roland Garros prehral tesný päťsetový zápas s Rusom Volkovom a hneď potom som štartoval aj na olympiáde v Barcelone. Neskôr som však začal pociťovať zdravotné problémy s chrbtom. S trampotami som potiahol ešte ďalšie tri roky na dvorcoch, ale už som jednoducho nemohol ukázať plnohodnotné výkony.“

● Čo vám chýbalo heme predtým na dvorci, aby ste sa dostali na ešte vyššie priečky v rebríčku ATP?

„Neuveril som tomu, že sa tam môžem dostať. Viaceri mi navrhli oslovit' najlepších hráčov a ich trénerov, aby mi poradili. Na to som nikdy nenašiel odvahu. Možno to zhrnúť jednoducho, zrejme som nemal dostatok sebadôvery.“

● Športovci vo všeobecnosti

KTO JE MARIÁN VAJDA

- Narodil sa 24. marca 1965 v Považskej Bystrici, vyrastal však, aj tenisovo, v Piešťanoch.
- Je ženatý, manželka Ingrid, otec dvoch dcér, bývalých tenistiek Nikolky (nar. 1989) a Natálie (1995).
- Bol člen daviscupového tímu Československa, ale skutočne si napokon v tejto súťaži zahral až za Slovensko (4 – 0 vo dvojhre).
- Štartoval na olympijských hrách v Barcelone 1992.
- Je víťaz dvoch turnajov ATP: v Prahe 1987 a v Ženeve 1989.
- Vo svetovom rebríčku bol najvyššie na 34. mieste (14. septembra 1987).
- V rokoch 2006 až 2021 trénoval Srba Novaka Djokoviča, ktorého práve on doviedol na post svetovej jednotky.
- Ako tréner viedol aj Dominika Hrbatého, Karola Kučeru a naposledy krátko aj Alexa Molčana, bol aj kapitán fedcupového tímu žien Slovenska.
- ATP (Asociácia tenisových profesionálov) ho vyhlásila za najlepšieho trénera na svete v roku 2018, pod jeho vedením získal Novak Djokovič 20 zo svojich 24 grandslamových titulov.
- Od roku 2008 je člen Siene slávy slovenského tenisu, v roku 2011 dostal v kategórii šport ocenenie Krištáľové krídlo.

vnímajú štart na olympiáde ako úspech. Tak hodnotíte aj vy vašu účasť v Barcelone?

„Samozrejme, teší ma, že som sa tam mohol predstaviť. Bol som reprezentant Česko-Slovenska, ktoré malo vždy silnú skupinu tenistov. Uplatniť sa hoci aj len medzi nimi nebola vôbec maličkosť. Mrzí ma, že nemôžem o sebe hovoriť ako o dvojnásobnom olympionikovi. Túžil som už hrať na olympiáde v Soule, kde Miloš Mečíř triumfoval. V tých rokoch som bol totiž na vrchole kariéry, ale úsilie kvalifikovať sa na hry v roku 1988 mi, žiaľ, nevyšlo.“

● Skočme na chvíľu do vášho detstva. Ako ste sa vôbec dostali k tenisu, v ktorom sa uplatnil aj váš brat Peter?

„Jednoznačne vďaka otcovi, ktorý pre nás všetkých štyroch súrodencov (Marián má ešte aj ďalšieho brata, známeho herca Jozefa a sestru Lýdiu, pozn. autora) hľadal uplatnenie popri iných, najmä školských povinnostiach. Hral tenis,

Novak Djoković bol v novembri 2012 na tenisovej exhibícii v Bratislave. Pred ňou mal spolu so svojim trénerom Mariánom Vajdom takúto výbornú náladu.

FOTO TASR/PAVEL NEUBAUER

spoznali sme tenis na kurte v Nimnici, kde bol otec-balneológ zakladateľ kúpeľov, ale predovšetkým sme sa k nemu dostali v Piešťanoch. Tamajší klub v krásnom parku ma očaril. Ešte viac, keď tam chodili hrať exhibičné zápasy Jan Kodeš či Vladimír Zedník a videl som na vlastné oči také osobnosti, ako boli Tibor Macko a Pavol Vrábel.“

● Hneď ste mali na dvorcoch značné ambície, alebo ste hrali tenis skôr zo zábavy?

„Všetko šlo postupne. Keď ma otec asi desaťročného zapísal do klubu, dostal som sa medzi začínajúcich. Sledoval som však, čo sa okolo mňa deje a chcel som sa vyrovnáť iným chlapcom. Určitý vzor bol aj o štyri roky starší brat Peter. Veľa hodín som strávil pri tenisovej stene a presadzoval som sa čoraz viac. Už ako pätnásťročný som sa dostal do strediska vrcholového športu mládeže v Bratislave, kde sme boli spolu s Milošom Mečířom i Braňom Stankovičom, neskôr k nám pribudla napríklad Radka Zrubáková, pričom spomínam najznámejšie mená. Vtedy som už začal rozmyšľať, že by tenis mohol byť môj chlebiček, ale určite nie vo chvíľach, keď som s ním začínal v Piešťanoch.“

● Boli ste tenisový reprezentant vo federálnych a na sklonku kariéry aj v slovenských farbách. Mnohí si to dobre pamätajú, ale v tomto športe ste sa preslávili predovšetkým ako tréner. Ako ste sa k tomuto povolaniu dostali?

„Som rád, ak si ma ľudia pamätajú ako hráča. Napokon nejaké úspechy som na dvorcoch dosiahol. Chápem, ak ma najmä mladší ľudia vnímajú viac ako trénera. Teší ma jedno aj druhé. Hoci k trénerstvu som sa dostal viac-menej náhodou, ako hráč som na nič také nemyslel. Pomohla náhoda. Keď som už-už končil, oslovil ma na Slovane známy tréner Lubomír Kurhajec, či sa nechcem pozrieť na mladého chlapca, ktorý sa volal Dominik Hrbatý. Hovoril som si, že to skúsím mesiac a uvidím, či ma to bude baviť. A zaujalo ma to natoľko, že som začal pracovať s vervou a som tréner dodnes.“

● Kto trénoval vás?

„Mal som štastie na trénerov. V Piešťanoch to bol Ivo Doležálek,

Marián Vajda so svojimi najbližšími, manželkou Ingrid a dcérami Natáliou a Nikolou.

FOTO ARCHÍV (mv)

po ňom Vít Chvátal, Rudolf Vrábel a Tibor Macko. Neskôr už v bratislavskom stredisku vrcholového športu Karol Šafárik a Mojmír Michal, ktorý ma viedol päť rokov a napokon Vladimír Zedník. Najmä od neho som sa veľa naučil z trénerského remesla. A na sklonku kariéry ma ešte viedol takmer dva roky môj brat Peťo.“

● Celý tenisový svet vie, že ste sa v roku 2006 stali trénerom Novaka Djokoviča. Ako sa pozeráte po rokoch na tieto (svojím spôsobom) osudové chvíle? Čo všetko sa vtedy udialo?

„Trochu som sa vtedy hľadal. Trénoval som obe dcéry, ktoré hrali tenis, ale chcel som si aj založiť akadémiu, popritom som mal nejakých zverencov aj na Malorke. V jeden deň sa mi ozval Braňo Stankovič, že jedna izraelská agentúra hľadá trénera pre Novaka Djokoviča, mladého talentovaného tenistu. Zrejme si jej funkcionári spomenuli, ako som niekoľko rokov predtým zhruba šesť hodín v kuse denne trénoval Dominika Hrbatého v horúcom Eljate, čo ich zaujalo. Mal som tri dni na rozmyslenie, či sa pôjdem na Djokoviča pozrieť na Roland Garros. Napokon rozhodla moja mladšia dcéra Natálie. Dovtedy v Paríži nikdy nebola, veľmi tam chcela ísť, uprosila ma, aby sme tam išli. Ak to zjednoduším, tak iba vďaka nej som sa stal trénerom Djokoviča.“

● Čo ste si od tej spolupráce vtedy sľubovali? Hneď ste pobadali jeho veľký talent?

„Nič, ale vôbec nič som si vtedy nesľuboval. Veď som bol v Paríži na jeho jednom zápase, potom sme ešte absolvovali jeden tréning a vrátil som sa domov. A ďalšie tri týždne sa nik neozval. Až potom som znova za ním vycestoval, keď ma pozvali do Hertogenboschu. Na otázku, čo za to chcem, som odpovedal, že vôbec nič, len mi dajte povedzme päť týždňov na intenzívnu spoluprácu. A počas nich prišli dva úspešné turnaje, prvý pamätný triumf v Amersfoorte a vzápätí finále v Umagu. Tento raketový rozbeh rozhodol, že som ho viedol - s malou prestávkou - priam neuveriteľných pätnásť rokov.“

● Grandslamového rekordéra ste k drvivej väčšine takýchto titulov doviedli práve vy. Vďaka čomu bol taký úspešný? Aké sú prednosti tohto mimoriadneho tenistu?

„To, čo sa stalo realitou, by sa nedalo ani vysnívať. Bol to už v podstate hotový hráč, keď som sa k nemu dostal, ale všeličo mu k dokonalosti chýbalo. Nechcem však o tom dopodrobna hovoriť, bolo by toho priveľa. Jeho najväčšia prednosť je hlava. Vnímam rady, osvojil si údery, pamätal si taktiku, poznal súperov a vedel aj počas najťažších zápasov účinne zmeniť spôsob hry. A zdobilo ho obrovské sebavedomie. Bez ohľadu na to, kto bol na druhej strane dvorca.“

● Mnohí priamo, ale aj celý svet prostredníctvom televíznych prenosov, mohli vidieť, ako reaguje a ako prežíva zápasy. Ako ste ich prežívali vy v loži, keď išlo o veľa? Ako

ste vedeli skrotiť napätie a očakávania?

„Každý jeden Djokovičov zápas, najmä keď už bol na svetovom vrchole, som vnímal ako sviatok. Aj preto, že ako hráč som tak vysoko nikdy nebol, ale mal som takého zverenca. Patričná nervozita tam vždy bola, ale každý zápas ma ničím obohatil, pričom som si hovoril, že svet sa ani prehrou neskončí. Ak prišla, nikdy ma nezobrala natoľko, aby ma psychicky ubila. Brali sme ju ako výzvu na ďalšie turnaje.“

● V súčasnosti nemá Djokovič práve najúspešnejšie tenisové obdobie. Chýli sa jeho kariéra ku koncu?

„Určite sa ten koniec blíži, ale ešte mu ho neželám. Podľa toho, ako ho poznám, má stále značnú kapacitu, aby získal ďalší grandslam. Musíme však takisto vidieť, že viacerí súperu mu v tom chcú zabrániť.“

● Ste s ním ešte stále v kontakte?

„Samozrejme, po toľkých rokoch, čo sme spolu prežili, to inak ani nemôže byť. Príležitostne si napíšeme, vždy mu blahoželám k úspešným výsledkom, zvestujeme si aj novinky v živote. „Nole“ cezo mňa získal vzťah k Slovensku, o čom svedčí aj jeho nedávny postreh, v ktorom mi napísal o účinkovaní Petra Sagana v tanečnej súťaži.“

● Dostávate ponuky, aby ste sa vrátili k trénerskému povolaniu?

„Ak myslíte na ponuky zo zahraničia, tak tie sa stále objavujú. Najmä manažéri niektorých hráčov skúšajú, či by som im nepomohol. Zatiaľ odolávam, keďže terajší spôsob života bez neustáleho cestovania (čoho som mal ozaj priveľa) sa mi páči. A mimochodom, ja som trénerské povolanie ani neopustil. Veď som šéftrener v projekte „Hrajme tenis, Slovensko“, ktoré podporuje talentovanú mládež z celého Slovenska. Medzi trénermi, ale aj priamo na dvorcoch, som v podstate každý deň.“

● Čomu sa ešte venujete, ak máte voľný čas?

„Ani neviem, či mám voľný čas, mám rôznych povinností neúrekom. Rád sa venujem aj trom vnúčajatám, ktorými nás dcéry obdarovali. Staršia Nikola, manželka tenistu Jozefa Kovalíka, má päťročnú dcéru Nikolku a trojročnú Oliviu, mladšia dcéra Natálie má štvorročného syna Mathiaska, ktorého zväčša ja vozím na športové krúžky. Súčasne nezabúdam celkom ani na seba, dvakrát týždenne chodím hrať hokej už dlhé roky, chytím ma aj golf, takisto rád sa aj bicyklujem. Deň mám vždy nabitý od rána do večera.“

● V úvode sme si vyjasnili, že bilancovať nechcete. Vytýčíte si však pri tomto životnom medzníku nejaké ciele do budúcnosti?

„Nedávno som počul peknú myšlienku, že by sme nikdy nemali prestať snívať. Ja však konkrétne sny nemám. Ani taký, aký sa mi stal realitou s Novakom Djokovičom, som nikdy nemal, ani nemožol mať. Verím však, že mám ešte pred sebou veľa krásnych dní aj rokov. A toto jubileum oslávim 30. marca iba v kruhu najbližšej rodiny. Nič podstatné sa totiž touto šesťdesiatkou v mojom živote nezmenilo.“

TOMÁŠ GROSOMANN